

Sessizce İyileşenler

Şehrin karmaşasında savrulduğumuz saatler sona erdiğinde, hepimiz gölgesinde huzur bulabileceklerimizi ararız. Zor geçen günlere katlanabilmemizin en büyük tesellisi, gün sonunda omzuna yatıp rahatça ağlayabileceğimiz birinin olmasıdır. Sırtımızı hiç kuşkusuz yasladığımız o omzu; ne geçmişte ne de gelecekte, hiçbir zaman yaramız olarak anmak istemeyiz. Anneannem beni büyütürken sürekli ‘Kızım, umarım ki hayatında hep insan sevenler olsun.’ derdi. Küçükken bu lafı çok gereksiz bulurdum, kim kendi soyundan nefret edebilirdi ki? Şimdilerde anlıyorum ki insan sevmek aslında anneannemin demeye çalıştığı kadar önemli ve herkesin yapamayacağı kadar da zor bir işmiş. Kimileri vardır kalbimizdeki yarayı gördüğü için daha da çok canımızı yakar. Kimileri vardır bize yaramızla beraber hayatın hakkını vererek yaşamayı öğretir. Kim bize gerçekten iyi gelir? Yaramıza bant yapıştıran mı? Yaramızı sarmayı öğreten mi? Bizi biz yapan, bu zamana getiren yaralarımıza sıkıca sarılmalıyız. Sonuçta o yaralar olmasa ne zorluklara göğüs germeyi öğrenebilirdik, ne de bugünkü biz olabilirdik. Nihayetinde bize biz olmayı öğreten iyi günlerdense, kötü günlerimiz oldu.